

בש"פ 2445/20 - אמאד זיאד נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 2445/20

לפני: כבוד השופט י' אלרון

העורר: אמאד זיאד

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בחיפה במ"ת
30621-03-20 מיום 6.4.2020 שניתנה על ידי
השופט נ' סילמן

בשם העורר: עו"ד טארקנעאמנה

בשם המשיבה: עו"ד נורית הרצמן

החלטה

1. לפניי ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בחיפה (השופט נ' סילמן) במ"ת 30621-03-20 מיום 2.4.2020, להורות על מעצרה עורר עד תום ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדו.

2. נגד העורר ואדם נוסף (להלן: נדאל) הוגש כתב אישום המייחס להם עבירות של החזקה, נשיאה והובלת נשק, אביזר ותחמושת לפי סעיפים 144(א) רישא וסיפא, 144(ב) רישא וסיפא, ו-29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), וכן עבירה של שיבוש מהלכי משפט לפי סעיפים 244 ו-29 לחוק העונשין.

נוסף על כך, יוחסה לעורר עבירה של אימים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

3. על פי המתואר בכתב האישום, ביום 21.2.2020 נהג העורר ברכבו כשנדאללצידו, תוך שהם מחזיקים ברכב "רובה מאולתר מסוג קרלו", מחסנית ותחמושת.

השניים הגיעו לבית בסכנין, אשר בו שהה אותה עת אדם עימו היה לעורר סכסוך קודם (להלן: אמיר). משהבחין העורר באמיר יוצא מהבית ונכנס לרכבו כדי לעזוב את המקום, חסם העורר את דרכו של אמיר עם רכבו, ירד מהרכב כשהוא אוחז ברובה, וכיוון את הרובה לעבר אמיר תוך שהורה לו לחזור אל הבית.

בתוך הבית התפתח ויכוח בין השניים במהלכו כיוון העורר פעם נוספת את הרובה לעבר אמיר, ויתר הנוכחים הפרידו בין השניים. זמן קצר לאחר מכן נטל אחד מהנוכחים את הרובה, יצא מהבית, ירה שלוש יריות, ושב לתוכו.

בעקבות זאת הוזעקו כוחות משטרה, ומשהבחין בכך העורר הורה לנדאל להימלט עם הרובה או להחביאו. בהמשך לכך נטל נדאל את הרובה, יצא דרך חלון אחורי והשליך את הרובה מעל לגדר לתוך "שדה פתוח" מאחורי הבית.

4. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המשיבה בקשה למעצרו של העורר ונדאל עד תום ההליכים נגדם.

בבקשה נטען כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת עובדות כתב האישום, כי עומדת נגדם עילת מעצר מכוח סעיף 21(א)(1)(ג)(2) לחוק לפיו קמה חזקה בדבר מסוכנותם, וכי קיים חשש לשיבוש הליכי משפט אם ישוחררו ממעצר.

5. בדיון שנערך בבית המשפט המחוזי ביום 19.3.2020, הסכים העורר לקיומן של ראיות לכאורה להוכחות המיוחס לו ועילת מעצר נגדו. בתום הדיון, ולבקשתו, הורה בית המשפט המחוזי לעריכת תסקיר מעצר בעניינו של העורר.

6. בהחלטתו מושא הערר, ובלי שהונח לפניו תסקיר מעצר בשל פעילותו המוגבלת של שירות המבחן בעת הזו, הורה בית המשפט המחוזי על מעצר העורר עד תום ההליכים נגדו.

נקבע כי העבירות המיוחסות לעורר מקימות חזקת מסוכנות סטטוטורית, וכי לנוכח נסיבות המקרה המחמירות, חלקו הדומיננטי בכתב האישום, הסכסוך הפעיל בינו לבין אמיר, והאישום בעבירה של שיבוש מהלכי משפט - אכן נשקפת ממנו "מסוכנות קיצונית", אשר בשלב זה לא ניתן "להקהותה" באמצעות חלופת מעצר.

עוד נקבע, כי בשים לב לחומרת המעשים המיוחסים לעורר, ובהתחשב במידת המסוכנות הנשקפת ממנו-אין צורך בבחינת חלופות המעצר והמפקחים שהוצעו בעניינו, וזאת אף בלי שהוגש בעניינו תסקיר מעצר.

עם זאת, באחרית הדברים צוין כי ככל שניתן יהיה לערוך תסקיר בהמשך "יהיה בכך משום שינוי נסיבות וניתן יהיה לשוב ולעתור, בין היתר, להזמנת תסקיר".

מכאן הערר שלפניי.

7. לטענת העורר, שגה בית המשפט המחוזי משסירב לבחון את המפקחים שהוצעו בעניינו, ומשהפלה בינו לבין נדאל אשר נעצר בפיקוח אלקטרוני למרות שיוחסו לשניהם עבירות זהות בנשק ונדאל היה זה שהחביא בפועל את הרובה.

עוד נטען, כי אלמלא המשבר הבריאותי הנוכחי בעטיו פועל שירות המבחן במתכונת מצומצמת, ייתכן שהיה מתקבלת תסקיר מעצר חיובי בעניינו של העורר, ובהיעדרו לא יכולה להלפרוש בפני בית המשפט טעמים המצדיקים את שחרורו ולחלופת מעצרו או מעצרו בפיקוח אלקטרוני.

8. המשיבה מתנגדת לערר. לטענתה, יש בחלקו הדומיננטי של העורר בביצוע העבירות - הנלמד מכתב האישום ומהחלטת בית המשפט המחוזי בעניין נדאל, ומהעבירה של איומים המיוחסת לעורר בלבד - כדי לאבחן בין השניים.

עוד נטען, כי לנוכח חומרת המעשים המיוחסים לעורר, ובפרט בשים לב לכך שעסקינן בעבירות בנשק, כאשר לעורר הייתה נגישות לכלי נשק ובגין "ויכוח של מה בכך" איים באמצעותו על אמיר, אין הכרח בקבלת תסקיר מעצר במקרה דנן.

לבסוף נטען, כי אף שהעורר נעדר עבר פלילי, יש להתחשב בעברו התעבורתי המכביד הכולל הרשעות שבגינן ריצה עונשי מאסר וכן הרשעה בעבירה של אי-ציות לשוט. בהקשר זה צוין כי צירוף העבר התעבורתי להתנהגות המיוחסת לעורר בכתב האישום דנן מעורר חשש "שלא ניתן לתת בו אמון".

דיון והכרעה

9. לאחר שעיינתי בערר ובנספחיו, ושמעתי את טענות הצדדים בדיון שנערך לפניי היום, באתי לכלל מסקנה כי דין הערר להידחות.

10. נקודת המוצא לדיון בעניינו היא כי העבירות המיוחסות לעורר בכתב האישום מקימות חזקת מסוכנות סטטוטורית מכוח סעיף 21(א)(1)(ג)(2) לחוק המעצרים, אשר לא בנקל ניתן לאיינה באמצעות חלופת מעצר או מעצר בפיקוח אלקטרוני.

על נקודת מוצא זו נוספות הנסיבות המחמירות במקרה דנן, לרבות חלקו הדומיננטי של העורר בכתב האישום; השימוש בנשק פעמיים לאיום על אמיר; קיומו של סכסוך פעיל בין העורר לאמיר; והאישום בעבירה של שיבוש מהלכי משפט.

לנוכח מסוכנות זו, כשלעצמי מסופקני אם היה הכרח בהפניית העורר לשירות מבחן לשם קבלת תסקיר מלכתחילה. מכל מקום, בנסיבות העניין, ומשהגיע בית המשפט למסקנה שנשקפת מהעורר "מסוכנות קיצונית", איני סבור כי היה מחובתו להוסיף ולבחון את המפקחים המוצעים (ראו והשוו: בש"פ 1072/20 שחאדה נ' מדינת ישראל לפסקה 16 (27.12.2015)).

11. אף אין בידי לקבל את טענות העורר בדבר הפליה בינו לבין נדאל.

מעיון בכתב האישום עולה כי העורר הוא האדם אשר עימו מסוכסך אמיר, הוא זה שכיוון את הרובה פעמיים על אמיר ואיים עליו באמצעותו, והוא שהורה לנדאל להסליק את הנשק בטרם יגיעו כוחות המשטרה. השימוש בנשק למטרת האיום, לעומת החזקתו והסלקתו על ידי נדאל, מלמד על מסוכנות מוגברת מצד העורר בהשוואה לאחרון.

זאת ועוד, מהחלטת בית המשפט המחוזי בעניין נדאל מיום 1.4.2020 שהוגשה לעיוני, עולה כי קיימות ראיות לכאורה לכך שהעורר שלפניי היה מי שירה שלוש יריות באוויר (מעשה שיוחס בכתב האישום ל"אחד הנוכחים בבית"); כי קיים קושי ראיתי באשר למודעות נדאל להחזקה בנשק ברכב בנסיעתם לבית בסכנין; וכי בחלק מהזמן שבמהלכו איום העורר על אמיר נותר נדאל ברכב ואך לאחר מכן נכנס לבית.

כמו כן, בסיכום דבריו ציין בית המשפט המחוזי בהחלטה האמורה כך:

"אין ספק כי חלק המשיב 1 [נדאל-יא'] נמוך מזה של המשיב 2 [העורר -יא'], וקיים קושי ראיתי ביחס לחלק הראשון כאמור [בעניין נדאל-יא']".

בנסיבות אלה, נחה דעתי כי קיימת הבחנה רלוונטית בין העורר לנדאל, המצדיקה את מעצרו של הראשון מאחורי סורג וברית, חרף מעצרו של האחרון בפיקוח אלקטרוני.

12. אשר על כן, הערר נדחה.

ניתנה היום, כ"ז בניסן התש"ף (21.4.2020).

ש ו פ ט